

Aldus wordt het *voorbeeld* des levens elders gestipuleerd *a*). De «*disciplina christiana*», de *tucht* werd toegèpast naar den strengen, maar liefderijken eisch van het «*castigando corrigere*» ¹⁾. En dat wel «om de wederwaardigen en halstarrigen te winnen, de traagen op te wekken, den onwetende aan te toonen, wat zij eens te verwachten hebben. Wij moeten het stok-zeer of de tucht met het manna der lieflijkheid verbinden, en ernst met zagtheit vermengen. Wij moeten liefde hebben, maar die mag niet weekhartig maaken; scharpheit, maar die moet niet verharden; ijver, maar die mag niet zonder maate woeden; een goetaartig hart, maar zoo dat het niet meer verschoone dan het moogelijk is. Kortom, het ambt der rechtmaatige tucht moet niet in de waapenen der woede veranderen, maar zij moet den slibberigen weg der jeugt met alle moogelijkste erinneringen weeten te bevestigen, en door toespreken te onderhouden en te sterken» *b*). En wie den rechten toon wist te vatten, die vertolkte de *trouw* van zijn hart in het: «*commilitones conjunctissimi!*» en de trouw van zijn leven in 't zamen lijden, zamen strijden, zamen bidden, naar het heerlijke woord van Calvinus: «al moest het ook ten bloede toe, zoo zou ik ook in dezen mijn gansche hart den Heere gaarne ten offer brengen!»

Zoo was het ontvangen en vormen der studenten daarheen gericht, dat zij zouden zijn «*studiosi libertatis et hilaritatis*» ²⁾ (o ja, voorzeker!), maar tevens «*amasii honestatis atque mo-*

¹⁾ Door kastijding verbeteren.

²⁾ Begeerig naar vrijheid en blijheid.

a) Cf. Naudaeus. pag. 7.

b) Abelijs. pag. 5.